

Odbor dopravy a silničního hospodářství
oddělení dopravy a správních agend

VYPRAVENO DNE:
06.05.2020

datum
06. května 2020

oprávněná úřední osoba
Mgr. Václav Gregor

číslo jednací
KUZL- 25608/2020

spisová značka
KUSP- 25608/2020/DOP/Gr

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání xxx (dále také „obviněný“), na základě plné moci zastoupeného xxx (dále také „zmocněnec“), přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále také „správní orgán“), ze dne 09.03.2020, č.j. MUUH-DSA/85571/2019/VJ, sp. zn. SPIS/13131/2019, kterým byl výše jmenovaný xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a rozhodl **t a k t o** :

I.
V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 09.03.2020, č.j. MUUH-DSA/85571/2019/VJ, sp. zn. SPIS/13131/2019, **m ě n í** následovně:

- **Výrok I. o vině nově zní:** xxx (dále také „obviněný“), je vinen tím, že dne 24.10.2019 v 10:04 hod., na sil. II/498, 67 m ve směru k obci Kunovice od místa dle souřadnic GPS délka 17°30.9895" E a GPS šířka 48°59.4865" N, od domu č.p. 704, ve směru jízdy k obci Kunovice, při řízení motorového vozidla značky Ford Transit, RZ xxxxxx, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost v obci stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 61 km/h, tedy, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 11 km/h. Tímto jednáním obviněný porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z nedbalosti spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, když překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h.

II.
Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o správním trestu a výrok o nákladech řízení zůstává beze změny.

Odůvodnění:

[1] Výše uvedeným rozhodnutím byl xxxxxxxxxx uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl z nedbalosti dopustit tím, dne 24.10.2019 v 10:04 hod., na siln. II/498, v místě dle souřadnic GPS 17°30.9895" a 48c59.4865", v obci Hluk, na ul. Hradištská, u domu č.p. 724, řídil nákladní motorové vozidlo zn. Ford Transit 350L RZ xxxxxxxxxx a kde je nejvyšší dovolená rychlost, stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 61 km/h, tedy že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 11 km/h. Tímto jednáním měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Za přestupek mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a v návaznosti na ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč. Dále mu byla podle ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

[3] Rozhodnutí o přestupku bylo obviněnému oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení zmocněnci do datové schránky dne 09.03.2020. Proti rozhodnutí o přestupku obviněný podal v zákonné lhůtě (24.03.2020) blanketní odvolání, které poté doplnil až na výzvu odvolacího orgánu. V něm namítá, že není zřejmé, kde došlo ke změření vozidla obviněného, městská policie neměřila v souladu s podmínkami, stanovenými Policií ČR, obviněný nebyl řidičem vozidla v době měření, městská policie zastavovala vozidlo až téměř v obci Kunovice, tedy mimo svou pravomoc a v ulici Hradištská je dovoleno jet rychlostí 60 km/h na základě dopravní značky B20a.

Rekapitulace spisu:

[4] Odvolací orgán přezkoumal dle § 98 odst. 1 přestupkového zákona napadené rozhodnutí v plném rozsahu a zjistil následující:

[5] Dle oznámení přestupku Městskou policií Hluk, zasláno pod č. j. 47/2019-MP/HL, byla dne 24.10.2019 v 10:04:15 hod. v obci Hluk na ulici Hradištská u domu č.p. 892 silničním laserovým rychloměrem typu ProLaser III vyr. č. 234 ve směru jízdy na Uherské Hradiště změřena a zaznamenána rychlost motorového vozidla zn. Ford Transit RZ xxxxxxxx, a to 64 km/h. Po odečtu možné odchylky měřiče ± 3 km/h tak jelo rychlostí nejméně 61 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost v obci obecnou úpravou silničního provozu stanovena na 50 km/h. Součástí oznámení přestupku ze dne 31.10.2019 je záznam o přestupku, kde je výstupní snímek měřícího zařízení, číslo snímku 677, na něm zaznamenané vozidlo, změřená rychlost 64 km/h, datum 24.10.2019, čas 10:04:15, vyr. č. měřiče 234, místo měření: Hluk, Hradištská, dále je na záznamu uvedena povolená rychlost 50 km/h, vzdálenost měření 67 m, GPS východ 17°30.9895" a sever 48°59.4865".

[6] V samotném tiskopise oznámení přestupku, sepsaném na místě kontroly, je uvedena totožnost řidiče změřeného vozidla, tedy obviněného, dále specifikována skutková podstata jemu za vinu kladeného přestupku. Obviněný se na místě kontroly k přestupku písemně nevyjádřil a tiskopis odmítl podepsat. Součástí spisu je také Ověřovací list č. 8012-OL-70575-18, vydaný dne 12.12.2018 Českým metrologickým institutem v Brně, který prokazuje jeho ověření až do 11.12.2019. Odvolací orgán do spisu doplnil koordinační dohodu ze dne 11.06.2018, kterou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Uherské Hradiště, oprávnila MP Hluk k měření rychlosti vozidel na vybraných místech v obci Hluk (dále jen „koordinační dohoda“). Ulice Hradištská, sil. II/498, patří do oznámených úseků uvedených v koordinační dohodě, resp. v žádosti města Hluk ze dne 25.09.2019.

[7] Správní orgán tak měl k dispozici všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, proto bez dalšího dne 05.12.2019 vydal příkaz o uložení pokuty, kterým xxxxxxxxxx uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona a uložil mu správní trest pokuty ve výši 1.500,- Kč. Příkaz byl obviněnému doručen do vlastních rukou dne 09.12.2019. Dne 13.12.2019 byl cestou datové schránky spol. Superdoručovatel s.r.o. doručena písemnost, podepsaná zaručeným elektronickým podpisem xxxxxxxxxx, který sděloval správnímu orgánu, že jako zmocněnec xxxxxxxxxx podává proti příkazu odpor. Plná moc však nebyla součástí podání, proto správní orgán vyzval jak obviněného, tak zmocněnce, k doplnění řádné plné moci. Zmocněnec tak učinil ze své datové schránky dne 20.12.2019 a plnou moc zaslal. Tím byl vzat odpor jako řádně podaný, příkaz byl zrušen a správní orgán pokračoval v řízení o přestupku.

[8] Písemností ze dne 28.01.2020 předvolal obviněného k ústnímu jednání, písemnost byla zmocněnci do datové schránky dodána 28.01.2020 a doručena byla fikcí dne 07.02.2020. Dne 26.02.2020 se k ústnímu jednání obviněný ani jeho zmocněnec nedostavili, proto správní orgán provedl ústní jednání v souladu s § 80 odst. 4 přestupkového zákona v jejich nepřítomnosti. Obviněný se zmocněncem nevyužili ani možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[9] Správní orgán tak dne 09.03.2020 vydal naříkané rozhodnutí, proti němuž obviněný cestou zmocněnce podal včasné blanketní odvolání, které doplnil až na výzvu odvolacího orgánu (srov. odst. [3]). Odvolání bylo podáno z datové schránky spol. Superdoručovatel s.r.o. a samotná písemnost byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem xxxxxxxxxxxx (s platností do 16.04.2020).

Posouzení věci odvolacím orgánem:

[10] Odvolací správní orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným, přičemž jej shledal **nedůvodným**. Dále odvolací orgán zkoumal, zda se obviněný předmětných přestupků dopustil či nikoliv, a dospěl k závěru, že tomu tak nepochybně bylo, a že v otázce určení viny tímto přestupkem **správní orgán postupoval správně**. Odvolací orgán se ztotožnil se závěry správního orgánu.

[11] K samotnému skutkovému stavu odvolací orgán uvádí, že přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba, provozu se dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Obviněný nedodržel povinnost vyplývající z obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích, dle které se v obci smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Překročení rychlosti tak v daném případě bylo porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu¹.

[12] Touto skutečností se správní orgán zabývá v odůvodnění svého rozhodnutí a je zcela zjevná z Protokolu o dopravním přestupku s fotografií č. 677, která byla silničním laserovým rychloměrem typu ProLaser III vyr. č. 234 v kritickém okamžiku pořízena. Jak konstatuje správní orgán, každé měřicí zařízení, které Policie ČR, vojenská policie nebo obecní police k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Měřidla rychlosti jsou v ČR schvalována s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na rychloměru a musí být zohledněna buď policistou, strážníkem nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. S ohledem na výše uvedené je proto třeba konstatovat, že při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h řidič shora uvedeného vozidla xxxxxxxxxxxx jel rychlostí nejméně 61 km/h (změřeno 64 km/h, odečtena odchylka ± 3 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, nejméně o 11 km/h.

[13] Odvolací orgán ke korektnosti provedeného měření uvádí, že podle ust. § 5 odst. 1 zákona o metrologii se návazností měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí zařízení daných měřidel do nepřerušené posloupnosti přenosu hodnoty veličiny počínající etalonem nejvyšší metrologické kvality pro daný účel. Zákon o metrologii normuje ve svém ust. § 3 odst. 1, že měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na a) etalony; b) pracovní měřidla stanovená (dále jen "stanovená měřidla"); c) pracovní měřidla nestanovená (dále jen "pracovní měřidla"); d) certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla. Metrologická návaznost se u tzv. stanovených měřidel, mezi, které patří i silniční laserový rychloměr, zajišťuje právě ověřením. Stanovená měřidla jsou definována dle svého určení v ust. § 3 odst. 3 zákona o metrologii taxativním výčtem. Je zde uvedeno, že stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam a) v závazkových vztazích, například při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popřípadě jiné majetkové újmy, b) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, c) pro ochranu zdraví, d) pro ochranu životního prostředí, e) pro bezpečnost při práci, nebo f) při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Zmíněnou vyhláškou je vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, která v

¹ V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

položce 2.2.1 přílohy stanovuje u silničních rychloměrů používaných ke kontrole dodržování pravidel silničního provozu lhůtu k ověření na jeden rok.

[14] Jak je shora uvedeno, součástí spisového materiálu je Ověřovací list č. 8012-OL-70575-18, vydaný Českým metrologickým institutem v Brně, který potvrzuje řádné ověření silničního laserového rychloměru ProLaser III výr. č. 234, a to dne 12.12.2018. Tedy pokud měřidlo bylo ověřeno dne 12.12.2018, bylo možno s ním provádět kontrolu dodržování pravidel silničního provozu až do 11.12.2019 v souladu s dopadajícími právními předpisy, tedy včetně inkriminovaného dne 24.10.2019. Záznam o přestupku se shora uvedeným snímkem má vyznačeno výrobní číslo zařízení, tedy 234, které odpovídá Ověřovacímu listu, je tak nade vše pochybnost, že použitý měřič, kterým byla změřena rychlost vozidla obviněného, byl řádně ověřen a schopen řádného měření v souladu s platnými právními předpisy. Rychlost tedy byla změřena exaktně a výsledek je validní. Pochybnosti nejsou ani o totožnosti řidiče, který shora uvedené vozidlo v předmětném okamžiku řídil, neboť obviněný bezprostředně po změření přijel k hlídce Městské policie Hluk, což ostatně ani sám obviněný na místě kontroly ani během řízení nezpochybňoval. Až v odvolání zmocněnec tvrdil, že v době měření obviněný předmětné vozidlo neřídil. Této námitce se odvolací orgán bude věnovat následně.

[15] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ve svém rozsudku č. j. 52A 15/2016 – 188, ze dne 08. 03. 2017, shrnuje, že: „Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla použitým rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že **měřicí přístroj funguje automaticky**, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud z návodu k obsluze měřicího zařízení zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem Micro DigiCam², tedy zcela shodným typem měřicího zařízení, jako v případě řešeném rozsudkem Krajský soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly námitky zpochybňující výsledek. Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení jako v dané věci (což soud zjistil z ověřovacího listu tohoto zařízení založeného ve správním spisu), ze kterého vyplynulo, že „*pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření*“. Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „*potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla*“ a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že **na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou“** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze.“ Nicméně validitu měření obviněný nezpochybňuje, stejně jako jeho výslednou hodnotu.

[16] Za důkaz označil záznam o přestupku při překročení rychlosti i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2010-96 „*stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoli manipulovat, který jednoznačně vykazuje, že stěžovatel v daný okamžik na daném místě překročil zákonem povolenou rychlost. Ze spisového materiálu je patrné, že zpochybňovaný obsah úředního záznamu byl pro posouzení daného případu pouze podkladem doplňujícím informace o tom, v jaké obci a kdy k měření došlo*“.

[17] Správní orgán tak vycházel z hlavního důkazu – záznamu o přestupku. Zde je zaznamenáno vozidlo a další potřebné údaje (srov. odst. [5] a násl.), záměrný kříž je umístěn na zadní stěně změřené dodávky a šipka značí, že vozidlo od měřicího zařízení odjíždí – změřeno bylo na odjezdu. Ze shora uvedeného

---

² V projednávaném případě sice bylo užito silničního laserového rychloměru jiného výrobce, nicméně pracujícího na stejném principu odrazu laserového paprsku.

vyplývá, že měření proběhlo v souladu s manuálem. Co se týče osoby řidiče, tak zde je postaveno najisto, že vozidlo řídil obviněný, neboť strážníci změřené vozidlo zastavili bezprostředně po změření a obviněného identifikovali podle předložených dokladů. Není tak pochyb, že obviněný řídil nákladní motorové vozidlo Ford Transit RZ xxxxxxxx v obci, kde je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h, rychlostí nejméně o 11 km/h vyšší. Na základě tohoto důkazu pak správní orgán uznal obviněného vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. *Odvolací orgán se s názorem správního orgánu ztotožnil a konstatuje, že obviněného uznal vinným zcela po právu a v souladu s platnými právními předpisy.*

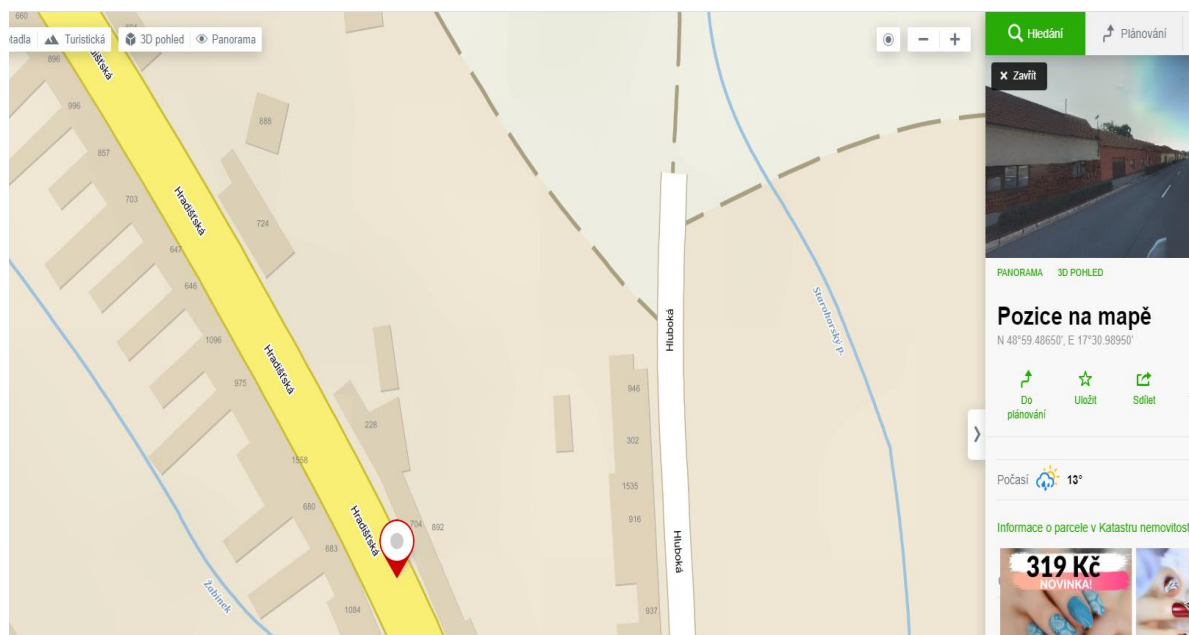
K odvolacím námitkám:

[18] První odvolací námitkou zmocněnce poté, co se seznámil se spisem, je tvrzení, že není zřejmé, na jakém místě došlo k měření. Dle jeho názoru ze snímku plyne, že měřeno bylo v zatáčce, avšak z mapového podkladu má být ulice Hradištská rovná. Dále namítl, že dle výroku bylo měřeno u domu č. 724 a v oznámení přestupku je uvedeno č.p. 892. K souřadnicím GPS sdělil názor, že jejich formát ve výroku není platný.

[19] Odvolací orgán uvádí, že na první pohled by se mohlo zdát, že má zmocněnec pravdu, nicméně ze spisu, se kterým byl prokazatelně seznámen, plyne opak, spíše se jednalo o nepřesný výrok, který odvolací orgán změnil. Součástí Protokolu o dopravním přestupku je mimo fotografie změřeného vozidla a údajů k měření také údaj o místě měření, definovaný souřadnicemi GPS.

Rychlost: 64 km/h	Limit: 50 km/h	Vzdálenost: 67 m	Reg. značka: 2BB 8803
Směr: odjezd	Datum a čas: Čt 24.10.2019 10:04		Typ vozidla: Ford
Název místa: Hluk, Hradištská			Barva vozidla: žlutá
GPS: sever 48° 59.4865" východ 17° 30.9895"			
Bezpečnostní kód: 2557:b5b0:be7d:39f8:4fc0:7af1:54f9:d804			
Číslo měřiče rychlosti: 234	Číslo snímku: 677		

Vložíme-li tyto souřadnice v mezinárodním formátu do mapového serveru mapy.cz, tedy ve formátu 17°30.9895" E, 48°59.4865" N, jednoznačně určí místo v obci Hluk na ulici Hradištská u domu 704-892:

Co se týče nepřesnosti ve výroku napadeného rozhodnutí, správní orgán vycházel z mapky, která byla přiložena k oznámení přestupku, kde je šipkou vyznačeno místo měření s č.p. 724. Tento dům se nachází asi 70 m ve směru jízdy vozidla od souřadnic GPS, které označují polohu měřiče, jenž se nacházel u domu 704 (892 je vedle). Ze snímku plyne, že vozidlo v době změření bylo vzdáleno od měřiče 67 m. Je tak možno dovodit, že měřič se nacházel u domu 704 a změřené vozidlo poblíž domu 724. Nicméně, jak je již shora uvedeno, přesné místo měření odvolací orgán definoval ve změněném výroku.

[20] Zmocněnec dále namítá, že se měření neprovádělo na stanoveném místě (což vyvrací GPS souřadnice), ale jinde a argumentuje zatáčkou a údajnou rovinou dle mapového serveru. Toto jeho tvrzení však vyvrací opět mapový server (mapy.cz), kdy při pohledu od místa měření a srovnáním tohoto výstřížku s pořízeným snímkem je zjištěno, že se jedná o totožný pohled, stejné domy, sloupy i zatáčka v pozadí. O místě měření tak není pochyb, proběhlo v obci Hluk na ulici Hradištská, kdy měřič byl umístěn u domu č.p. 704-892.

[21] Obviněný dále namítá, že obecní policie nepostupovala v souladu s § 79a zákona o silničním provozu³, když zjevně nepostupovala podle podmínek, stanovených Policií ČR. Obviněný nevedl, v čem spatřuje pochybení Městské policie Hluk. Koordinační dohoda je založena ve spise, stejně jako žádost, která je dle dohody nutná a ve které je také uveden úsek sil. II/498 ulice Hradištská. Dle čl. 2 koordinační dohody policie schvaluje místa k měření v měsíčních intervalech na základě předložených návrhů. Dle čl. 3 koordinační dohody městská policie zasílá hlášení o plánovaném měření rychlosti jízdy na nadcházející měsíc 14 dní dopředu cestou datové schránky. Policie datovou schránkou zašle datovou schránkou nejpozději do 3 dnů zprávu k naplánovanému měření, obsahující informaci o schválených místech. Pokud Policie ČR nesdělí stanovisko k zaslánému hlášení ve stanoveném termínu, má se za to, že bylo vydáno kladné stanovisko. Hlášení zaslala Městská policie Hluk dle dodejky 01.10.2019 a vzhledem k absenci odpovědi od Policie ČR byla stanoviště schválena. Měření proběhlo dne 24.10.2019, tedy více než 14 poté. Městská policie Hluk tak nepostupovala v rozporu s koordinační dohodou.

³ Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

[22] Zmocněnec dále tvrdí, že obviněný sice řídil předmětné vozidlo v době zastavení, avšak nikoliv v době měření. K tomuto tvrzení však nepředložil žádný příběh o tom, kdo tedy měl v době měření vozidlo obviněného řídit, kam se poděl během cca kilometr dlouhé jízdy od místa měření k místu zastavení a proč v době kontroly řídil obviněný. Tato odvolací námitka, stejně jako většina zde předložených dalších námitek, patří do základního rejstříku standardně podaných námitek xxxxxxxx, přičemž ji snesl až po seznámení se spisem jako reakci na jeho obsah. Je s podivem, že již na místě měření obviněný strážníkům nesdělil, že on se přestupku nedopustil, ale že jej spáchala jiná osoba. Bylo by lidskou přirozeností se takovému „křivému obvinění“ bránit hned na místě kontroly. Obviněný však pouze uvedl, že si není vědom překročení rychlosti. Nejvyšší správní soud se v tomto směru vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, dle kterého se jiná verze příběhu „*prvně objevuje až v podaném odporu, ačkoliv mohla být namítána dříve, tedy již při silniční kontrole, a co víc - uplatnit tuto verzi příběhu již v tento okamžik se jeví být i naprosto přirozenou reakcí člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil.*“

[22] Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku č.j. 51A 19/2013 – 58 ze dne 23.6.2015 (který následně potvrdil svým rozsudkem 7 As 205/2015 také Nejvyšší správní soud), uvádí, že „*Z podkladů rozhodnutí vyplývá, že řidičem předmětného motorového vozidla byl právě žalobce, přičemž ten nevedl žádnou věrohodnou verzi o tom, jak je možné, že při zastavení vozidla policisty byl na místě řidiče on a nikoliv nikdo jiný. To, co k této věci uvedl jeho právní zástupce při jednání krajského soudu (...) je pak skutečně natolik úsměvné, že to netřeba ani hodnotit. V době, kdy je jedoucí automobil sledován policií a zastavován, tak právě v tom okamžiku, předtím by to nemělo význam, si žalobce přisedává na místo řidiče. A nejenže to takhle rychle dokáže, ale slepá policie si toho ani nevšimne. Jde o natolik žalostně trapné tvrzení, že ho lze bez dalšího přejít. Koneckonců je s podivem, že takovou verzi žalobce nevedl již v přestupkovém řízení, že v uvedeném duchu nereagoval na závěry správního orgánu I. stupně. Lze proto jen předpokládat, že jej to ještě nenapadlo, a proto jen mlčky souhlasil („Qui tacet, consentire videtur“ – mlčení znamená souhlas). Žalobce, pokud chtěl, aby jeho verze jeho příběhu uspěla, byl povinen v přestupkovém řízení ji popsat takovým, na první pohled věrohodným způsobem, aby zpochybnil výše uvedené logické vysvětlení závěrů o jím spáchaných přestupcích. To však neučinil, takže při jednání krajského soudu dne 17. 6. 2015 uvedl v podstatě dosud neuplatněnou námitku, že on neřídil. Nedoloženou konkrétní argumentací. Zásada oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu, avšak pokud jsou tvrzením obviněného z přestupku jeho závěry zpochybněny, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Byl to tedy žalobce, kdo byl povinen již v přestupkovém řízení zpochybnit uvedené závěry správních orgánů předestřením věrohodné verze svého příběhu. Jen v takovém případě, kdy by vznikly pochybnosti o vině žalobce, by musel správní orgán provést odpovídající důkazy, tedy pak i jím navrhovanou svědeckou výpověď policisty Z.*“

[23] Strážníci v daném případě sice nejeli za změřeným vozidlem, ale **z místa měření je vidět až ke konci obce Hluk a od místa, kde stála hlídka, je zase vidět na konec obce z opačného směru. Pokud by došlo k zastavení dodávky a nějaké výměně řidičů, kterou samozřejmě xxxxxxxx nijak nepopsal, strážníci by výraznou žlutou dodávku viděli a zastavení postřehli, neb mezi likvidačním stanovištěm a obcí je jen pole a rovina, přičemž vozovka se mírně stáčí. K ničemu takovému však nedošlo.** K tomu je možno citovat z usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci 5 As 126/2011: „*Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušnostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz, a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.*“ Obviněný žádný důkaz k prokázání svých tvrzení nenabídl.⁴ Bylo na něm, aby sám předestřel svoji verzi

---

⁴ Z rozsudku NSS č.j. 6 As 25/2013-25 ze dne 21.06.2013: „*Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že nebylo možno tuto námitku odmítnout jen proto, že ji stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhnout důkazy totiž platí po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího, a to bez ohledu na důvody, pro něž tak činí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Přesto se v daném případě nejedná o opomenutý důkaz, neboť žalovaný jeho neprovedení opřel o další důvody, zejména o nepřesvědčivost procesní obrany stěžovatele (k povinnosti odůvodnit návrhnutí návrženého důkazu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2006 č. j. 4 As 2/2005-62, publikovaný pod č. 847/2006 Sb. NSS). S tímto náhledem na věc se Nejvyšší správní soud vzhledem ke skutkovým okolnostem a důkazní situaci ztotožňuje ... Hodnověrnost stěžovatelovy obrany snížil už fakt, že ji uplatnil až v řízení před správním orgánem, při oznámení přestupku se k věci jakkoliv vyjádřit odmítl. Nezpůsobilost této obrany vyvolat pochybnosti o spáchání přestupku stěžovatelem však vyrůstá zejména z její logické rozpornosti v porovnání se skutkovými okolnostmi případu. Stěžovatel především nikdy nevedl, co vedlo k údajné výměně osob na místě řidiče. O tom, že by posádka stěžovatelova vozidla zaznamenala, že dochází k měření rychlosti, lze s úspěchem pochybovat, jelikož vozidlo vybavené zařízením k měření rychlosti nebývá zpravidla jako policejní vozidlo označeno; to by zmařilo účel prováděného úkonu. Stěžovatel také nevedl, na jakém místě k výměně osob došlo. Podle stěžovatelovy verze by totiž k zastavení vozidla muselo dojít někde na zhruba 1 km dlouhém úseku mezi* strana č. 7 rozhodnutí č. j. KUZL-25608/2020

příběhu a vysvětlil, kdo byl řidičem vozidla, když ne on tak, aby jeho verze zapadla do reálného světa a jak na ostatní události navazuje. Pokud obviněný žádnou (byť alespoň minimálně rozumnou) verzi příběhu nevedl, tak jednoznačně neučinil nic, aby unesl důkazní břemeno, které na něho přešlo v situaci, kdy se jal zpochybňovat dosavadní důkazy. V rozsudku č. j. 3 As 9/2013-35 totiž Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“.

[24] Ze starších rozsudků, které se týkaly obhajoby „osobou blízkou“, kteréžto tvrzení je obdobou tvrzení „já jsem to neřídil“, je možno vzpomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 3/2004-70 ze dne 22. 4. 2007, jeho závěr lze shrnout tak, že z ustanovení § 60 odst. 1 předchozího přestupkového zákona (z.č. 200/1990 Sb.) nelze dovozovat, že odpovědnosti za spáchaný přestupek je možno se zbavit pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba účastníkovi blízká, bez toho, že by námitka tuto osobu identifikovala. Přenáší-li někdo odpovědnost za spáchaný přestupek na jinou osobu, nemůže být nucen k identifikaci pachatele, musí však být srozuměn s tím, že správní orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku.

[25] Nejvyšší správní soud tehdy při svých úvahách vycházel ze skutečnosti, že i na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ostatně i Ústavní soud uvedl ve svém nálezu ze dne 23.11.1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 16, str. 185 a násl.): „Každá sankce za přestupek je v režimu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy (viz. Příklad Lauko v. Slovakia. European Court of Human Rights 4/1998/907/1119 z 2.9.1998 a Příklad Kadubec v. Slovakia. European Court of Human Rights 5/1998/908/1120 z 2.9.1998), i když pokuta nedosáhne uvedené výše. To platí bez ohledu na skutečnost, že za přestupek nelze stanovit trest odnětí svobody a trest není veden ve zvláštním rejstříku.“ Aplikace těchto obecných požadavků na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl - ve svých důsledcích - aplikován takový výklad, který by fakticky znemožnil jakýkoliv efektivní postih. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel postupu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání.

[26] Obviněný tak nemůže spoléhat na to, že pouhý neprokazatelný výrok spojený s hypotetickou možností pravdivosti a následovaný jeho pasivní rezistencí založí nutně pochybnost takové intenzity, která je dostatečná ke zbavení obvinění ze spáchaní přestupku a aplikaci zásady *in dubio pro reo*, které se obviněný v podstatě domáhá. Obviněný vůbec správnímu orgánu nepřiblížil, kdo jiný měl a mohl vozidlo v době přestupku řídit atd. To jsou všechno okolnosti, které, pokud jsou pravdivé, musejí existovat nezávisle na kvalitě provedeního dokazování a musí je znát obviněný sám, který by je měl okamžitě a bezprostředně podrobně prezentovat (viz rozsudky NSS 2 As 52/2011-47, 1 As 83/2013-60 nebo 9 As 54/2008-77), protože jinak riskuje, že se mu nepodaří vyvrátit důkazy svědčící proti němu. Pravda existuje sama o sobě, pouze smyšlené příběhy se musejí dodatečně konstruovat a upravovat zpravidla podle obsahu spisového materiálu. Jak je již shora uvedeno, i tuto námitku xxxxxxxxxx přednesl až po seznámení se spisem, tedy až v rámci odvolacího řízení, přičemž je dáno najisto, že zastavení dodávky by strážníci viděli.

[27] Další námitkou xxxxxxxxxx je tvrzení, že strážníci zastavili vozidlo obviněného až téměř v obci Kunovice a že tedy v těchto místech neměli žádnou pravomoc. I v tomto nemá zmocněnec pravdu, neboť podle mapky, přiložené k oznámení přestupku, bylo vozidlo obviněného zastaveno asi kilometr od místa měření, na autobusové zastávce u spol. Zemos Hluk, tedy stále v katastru obce Hluk. Obec Kunovice se nachází cca 7 km od obce Hluk, xxxxxxxxxx tedy nemá přesné informace o místu zastavení, ani o vzdálenostech mezi obcemi. Strážníci tak postupovali zcela v souladu se zákonem.

---

místem ukončení měření (km 147) a odpočívku, kde jeho vozidlo zastavila hlídka policie, která prováděla měření (km 146). Odpočívky a jiná místa určená k zastavení se však na dálnici zpravidla vyskytují ve větších odstupech (tuto úvahu ostatně potvrzuje i pohled na ortofotomapu předmětného úseku dálnice D1). Jelikož automobil v té době sledovala hlídka policie, která provedla měření, je krajně nepravděpodobné, že by další porušení pravidel silničního provozu (zastavení na krajnici dálnice) ponechala bez povšimnutí a okamžitého řešení. S přihlédnutím k těmto okolnostem se závěry žalovaného i krajského soudu jeví zcela logické a odůvodněné. Procesní obrana stěžovatele byla zjevně jen účelová a postrádala reálný základ.“

[28] Další absurdní námitkou zmocněnce (kterou uvádí v téměř každém podaném odvolání ve věci přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti, naposled ve zde projednané věci KUSP-25352/2020) je tvrzení, že na ulici Hradištská je dovoleno jet rychlostí 60 km/h na základě dopravní značky B 20a. Opět tuto své tvrzení nikterak nedoložil a je možno odkázat na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35. Obdobně, jako bylo tvrzení, že obviněný vozidlo v době přestupku neřídil, lze konstatování nepravdivosti tvrzení zmocněnce odůvodnit obsahem shora uvedených odstavců [22] – [26]. Dle verze zmocněnce je na ulici Hradištská v Hluku „dovoleno“ jet rychlostí 60 km/h dopravní značkou a právě proto tam strážníci měří rychlost 50 km/h (dle nastavení limitu na Protokolu o dopravním přestupku), dle formulace je tam takové dopravní značení doposud („je“ dovoleno), přičemž strážníci o něm nemají nejmenší tušení. Je zcela absurdní, aby strážníci, kteří svou obec podrobně znají, nevěděli o místní úpravě provozu na pozemních komunikacích. Pokud by takové dopravní značení v daném místě bylo, namítal by to také obviněný ihned po zastavení strážníkem (srov. odst. [22]), nebo v rámci podaného odporu či ústního jednání. Nabízí se zde doplnění dokazování např. vyjádřením správce komunikace, svědeckou výpovědí strážníků či výpisem z pasportu dopravního značení, ale vzhledem k absurditě takového tvrzení (srov. shora uvedené usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci 5 As 126/2011) a vzhledem ke standardnosti této námitky ze strany xxxxxxxxxx, k nelogičnosti měření rychlosti v takovém místě osobami, které mají výbornou místní znalost, nehledě na povolení Policie ČR, a s přihlédnutím k procesní ekonomice, by byl takový důkaz nadbytečný. Odvolací orgán neuvěřil tvrzení xxxxxxxxxx, že na ulici Hradištské v obci Hluk je dovoleno jet rychlostí 60 km/h. Nad zákonem stanovený limit se rychlost v obci zvyšuje pouze za výjimečných podmínek, které zde zcela absentují, přičemž jedná se o zastavěnou oblast při výjezdu z obce, kde právě měřením rychlosti jízdy vozidel strážníci preventivně působí na účastníky provozu na pozemních komunikacích, aby dodržovali stanovený limit 50 km/h. Byla-li by situace v daném místě taková, aby odůvodnila zvýšení rychlostního limitu, nebyl by důvod provádět měření rychlosti, ke všemu s nastaveným limitem 50 km/h. Odvolací orgán se tedy dále touto námitkou nezabýval.

[29] Poslední námitkou zmocněnce je tvrzení, že změřené vozidlo bylo bílé, ač mělo být žluté. Těžko říci, jak xxxxxxxxxxxxxx poznal barvu vozidla z černobílé kopie spisu, kterou si dne 27.04.2020 u odvolacího orgánu převzal, nicméně se jedná o vozidlo žluté barvy, jak plyne z barevné fotografie, která je součástí spisu (srov. odst. [20]) a se kterou měl možnost se seznámit buď u správního orgánu prvního stupně, nebo přímo u odvolacího orgánu při převzetí kopie spisu. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že na snímku je také viditelná registrační značka vozidla, proto je zkoumání barvy z černobílé fotografie nadbytečné, stejně jako navrhovaný důkaz fotografií v elektronickém formátu.

Ke změně výroku:

[30] Odvolací orgán vzhledem k nepřesnosti výroku stran místa přestupku doplnil text výroku tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Samotná změna textu nijak nemění celkový význam původního výroku a obviněného nijak nepoškozuje (srov. odst. [19] a [20]). Při změně výroku tak odvolací orgán postupoval v souladu s ust. § 90 odst. 3 správního řádu, neboť neměnil výrok rozhodnutí v neprospěch obviněného a postupoval v souladu se zásadou zákazu změny k horšímu – *zákaz reformationis in peius*.

[31] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 As 20/2008-73⁵ uvedl: „*je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně. Za situace, kdy prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu, či zda není namístě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad.*“

⁵ Obdobně viz také rozsudky NSS sp.zn. 9 As 128/2013 nebo 1 As 45/2013 – pozn. odvolacího orgánu.

Závěrem:

[32] Odvolací orgán proto uzavírá, že ohledně projednávaného přestupku byl správním orgánem ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu v souladu s požadavky ust. § 2 téhož zákona (zásada legality a zákazu zneužití a překročení pravomoci a správní úvahy, a též i zásada přiměřenosti) zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací správní orgán má za to, že správní orgán v souladu s ustanovením § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkaz přestupkovým spisem, jehož stěžejní částí je záznam o přestupku. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu protiprávního jednání. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Odvolací orgán má za to, že správní orgán v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl obviněný na místě kontroly a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku obviněného ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Odvolací správní orgán se tak až na další ztotožňuje se závěry, které správní orgán v předmětné věci učinil, a to i ohledně právní kvalifikace projednávaného přestupku.

[33] K zavinění správní orgán na str. 5 naříkaného rozhodnutí konstatuje u přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu vědomou nedbalost. Odvolací orgán s tímto závěrem souhlasí a jen doplní, že obviněný jako absolvent výuky a výcviku v autoškole zná pravidla silničního provozu a je mu známo, že v obci je nejvyšší dovolená rychlost obecnou úpravou pravidel silničního provozu stanovena na 50 km/h, tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (srov. § 15 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona).

[34] Správní orgán se také široce zabýval rozbořem společenské škodlivosti protiprávního jednání obviněného, tedy materiálním znakem přestupku, a to na str. 4 naříkaného rozhodnutí, odvolací orgán je s jeho obsahem ztotožněn a plně se na závěry správního orgánu odkazuje.

[35] Co se týče druhu a výše správních trestů uložených obviněnému, tak se odvolací orgán opět zcela odkazuje na odůvodnění, které je uvedeno v naříkaném rozhodnutí. Rozhodnout o tom, jaký správní trest a v jaké výměře bude pachateli přestupku uložen, náleží správnímu orgánu. V daném případě odvolací orgán posuzoval především to, zda při úvaze o správním trestu správní orgán nevybočil z mezí předepsaných přestupkovým zákonem, a současně pochopitelně zkoumal i přiměřenost a adekvátnost uložené pokuty. Odvolací orgán zjistil, že správní orgán při ukládání správního trestu právní předpisy neporušil, dostačujícím způsobem ho odůvodnil (uložena byl nejnižší možná pokuta) a tento je svým rozsahem způsobilý k naplnění preventivní, sankční a výchovné funkce, jakož i zásady legitimního očekávání zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

[36] Co se týká nákladů spojených s projednáním přestupku, přestupkový zákon v ustanovení § 95 odst. 1 stanoví, že obviněnému, který byl uznán vinným, se uloží povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou, která je dána vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, a činí 1.000 Kč. Odvolací orgán stejně jako správní orgán neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo možno od uložení povinnosti nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit.

[37] Odvolací orgán shrnuje, že odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že je v souladu s veřejným zájmem a současně není v rozporu s právními předpisy a ani není nesprávné, rozhodl odvolací orgán tak, že napadené rozhodnutí v jeho výroku částečně změnil a rozhodnutí jako celek potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

Mgr. Václav Gregor v.r.
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x xxxxxxxxxx, nar. xxxxxxxxx, cestou zmocněnce, do datové schránky

1 x spis MěÚ Uherské Hradiště

1 x spis KÚZK